

במדינה

צנזורה

אלה צנזורים, ישראל!

על סמך איזה טיעונים

קיצצה

"הכננה השחורה?"

מהם השיקולים המנחים את חברי המועצה לביקורת סרטים ומחזות, כאשר לפי שול או לקצץ בסרטים העומדים להיות מוצגים בפני קהל הצופים בארץ? תשובה על שאלה זו ניתן לקבל מפרוץ טקול המועצה, שהתכנסה פעמיים בחודש שעבר, על-מנת לדון אם להחיר להצגה או לפסול את סרטו של הבמאי בנימין היים, הבננה השחורה.

המועצה התכנסה ב-22 בנובמבר. להלן קטעים מתוך פרוטוקול הישיבה, שבה השתתפו 15 מ-21 חברי המועצה, בראשו תו של הר"ר מאיר שחם, ממישרד הסרטים. **גב' מישאל:** הסרט הוא אידייתי ור

חבל לדון בו. **מר צברי:** הסרט מחייב דיון. טיבו האמנותי של הסרט — מפקפק, ויש להי גיב על התנהגותו של הבמאי, עם זאת, הסרט לא פוגע ואפשר להחירו בהגב

לה. **מר קרמר:** כשהגויים רצו להציג יהודי בצורה מגוחכת — הראו אותם כפי שמוציגים בסרט. אבל אנו מרשים להציג את עצמנו בצורה כזאת. לי זה מזכיר את פולניה. כך הוצגו יהודים בתיאטרות פולניים. ואני שואל אם אפשר להחיר את הסרט הזה, שבו מציגים את היהדות ה

דתית כך, כמו שאנו נוהרים מלפגוע ב-נוצרים, כך יש להחיר כן. **ר"ר מרין:** מותר לנו להציג סאטירה על עצמנו. מה שלא מותר זה לפגוע ב-ערכים דתיים. כאן זה לא סאטירה, אלא יש פגיעה בערכים דתיים. מציע לאסור שתי סצינות — של המיקוה והחתונה. **ר"ר כהנא:** אנו צריכים לנהוג לפי ערך של הצנזורה, ולראות אם יש פגיעה בחוגים שונים שחברי המועצה מייצגים. זה פוגע לפחות ב-20% של האוכלוסיה. יש לאסור את הסרט.

מר תבור: הצורה שבה מציגים את החוגים היהודיים היא כל-כך אבסורדית, שהגורם שפוגע זה דווקא בבמאי ובמפיק.

החתן מנשק את שר כותו, המועצה נכנסה להיסטריקה!

למשל פגיעה במיטרה — זה אידיוי טיום ולא פגיעה. גם הנצרות היא דת, וראינו שבספריו קנטרברי וקמרון פגעו בערכי הדת הנוצרית בצורה חמורה יותר, ולכן אינו חושב שיש לאסור.

מר קביצני: אנו מצנזרים את האינטליגנציה שלנו. הבמאי לא מבין, ואין בו אינטליגנציה שתפגע. אם נאסור או נוציא סצינות, יגיש לשרט באופן רציני יותר. הסרט ימות מיתה טיבעית, נעשה פירסום לשרט רק אם נאסור או נקצץ.

מר תורן: בעיניו זהו סרט שהוא שיא הקלוקלות. גם אני נפגע. ואיני רוצה לפגוע ביהודים שלובשים שטריימל, אם נאסור — נעשה פירסומת. לכן איני בטוח שתסרט לא יתווק מעמד. אנו לא יכולים לאסור.

גב' פקטה: ברמה של הסרט אין

לאכול עיתונים

(המשך מעמוד 41)

כיר למאזיניו כי העיתונות, עם כל חשיבותה, לא נכתבה באצבע-אלוהים. "זה רק עיתון, ולא מישחק בתייאדם", הוא אומר. הוא מוסר את ההדשות ואת כותרות העיתונים בצורה שבה עשוי היה לטמוע אותן מחברו, או לקלוט משיחת-שכנות על ספליקה. "מדוייקות, אך לא חשובות", כך הוא מגדיר אותן. שעת-השידור מוקדמת. מאזיניו עדיין עסוקים ברחצה, בי גילוח או בהכנת ארוחת-הבוקר. זהו מיג"ו וון רחב מאד של אנשים, שהמכנה-המשותף היחידי ביניהם הוא העובדה שיש להם באותו רגע טרנזיסטור פתוח, והם מאזינים לו אגב עיסוק אחר.

ברוך זו, ובתוספת קסם אישי רב, מגיש אלכם את תוכניתו. הוא מנסה לדמיין לעצמו אל מי הוא מדבר, וזה עוזר לו לחזור לבתי מאזיניו ולהרגיש שם כבד בית לכל דבר. זהו, אולי, ההסבר לאינטימיות הנוצרת בינו לבין המאזינים. כולו השליו והלטפני מקדם את המאזינים כש הם מתעוררים משנתם ונכנסים לתוך גער ליהיבית. הוא מספר להם על מזג-האוויר בחוץ, ומוסיף עצה מה ללבוש: האם לקחת מעיל, או שמא תספיק אפודה.

ומה בקשר למטריה?

למי שרוצה מאד להיות נחמד מיעץ אלכם להפתיע את אשתו, הישנה עדיין, (תרחיק ממנה את המקלט כדי שלא תשמע) בארוחת-בוקר גדולה ויפה, והוא אף מוסר הנחיות מדוייקות כיצד להכינה.

אחרי הפתיחה הוא פונה לעיתוני-הבוקר. עובר בריפרוף על הכותרות, דואג לעדכן את מאזיניו, אלה שהעיתון עדיין לא הגיע לידיהם, בכל הנוגע, אך מתעכב רק על קטעים בודדים הנראים לו מעניינים. "אני מנסה להפוך את סדר הדברים, להעמיד במרכז את הדברים הקטנים, שהם הדב"רים המעניינים באמת את האנשים", הוא אומר. "אותם דברים שישמשו אחר-כך חומר לשיחות באוטובוס, ברחוב, בעבודה, על כוס-קפה. אני לא עושה חשבון לריבונות של עולם או לריבונות של ההיסטוריה. הדרת הקודש של המילה הכתובה או של זו המשודרת במהדורות-החדשות, היא מזוייפת. גם כל אותם עורכי-חדשות העוטים חשיבות דרמאטית ביושבם מול המיקרופון הפתוח, חוזרים לספר בנפ"לאת אליוזבת טיילור בארץ הקודש, ברגע שהמיקרופון נסגר." מפיו נשמעים הדב"רים כסיפור המסופר בלשון של חולין.

ההומור ציץ מאליו ברגע קריאת הידיעה, בזמן השידור, ועוזר לו להתגבר על מכשלות ואיסורים שהינם תוצאה בלתי נמנעת מצירוף של עיתון פתוח ומיקרופון פתוח בשידור ישיר. ההומור קצת ציני, אך לא תוקפני ולא פוגע, עוקצני אך לא מורעל. קריקטוריסטי אך לא מסלף עובדות. המיקרופון פתוח והשידור חי, וצריך להזהר שלא לשלח רסן.

כשהתפרסמה הידיעה על תקציב המדינה — 124 מיליארד לירות — הישב אלכס ומצא מה יהיה תקציב המדינה לדקה אחת, ואז שידר למאזיניו פולונו קצר של שופן, כשהוא מודיע להם — שהתענוג עולה להם לא פחות — 2.5 מיליון לירות ישראליות טבין-ותקילין.

"זוהי הדרך היחידה לעכל סכום כזה", הוא צוחק. הוא נחמד בחיים לא פחות מאשר מעל גלי-האחר. אולי אפילו יותר. על הכנת התוכנית אין אלכס עובד לבד. העורכי-כנודו היא חיילת בלונדית מלאת-מרץ ששמה אריאנה מלמד. אריאנה אוכלת עיתונים, ישנה עיתונים, חולמת עיתונים ובעיקר אוהבת אותם. תפקידה הוא לקרוא את כל העיתונים (גם עיתוני החוץ) המגיעים לביתה ביום שידור התוכנית בשעה 0230 לפנות-בוקר. כשהיא מגיעה לאולפן, בשעה 0600, היא כבר בקיאה בכל הנאמר בהם, מעדכנת את אלכס בתוכנם ושניהם יחד בוחרים את הקטעים שישודרו.

אלכס מלא התפעלות מאריאנה. היא בחורה מיוחדת-במינה, הוא אומר. "לא זקוקה לשינה, אינטליגנטית ובעלת מוח חריף מאד. העיתונות היא קודש-הקודשים שלה, והיא מתייחסת לזה ברצינות תהו"מית".

על האיוון העדין שביחסם של השניים האלה לעיתונות, עומדת התוכנית כולה.

לגבר או לאשה?
בעיר או בדרכים בין-עירוניות?
לפיקניק או לטיול?
למוסד או למפעל?

זקוק ל"סוס עבודה"

עם שלוש דלתות

צריכת דלק כ-18 ק"מ לליטר

ומרווחת למרות שאורכה 3.20 מ' בלבד?

אוטוביאנדי!

שלוש דלתות
מכר זזית

קח אותה לנסיעת נסיון חינם

צנזורה ומכירות: תל-אביב - טלקאר חבי' בע"מ רח' המסגר 64, טל. 37538-03.
ירושלים - א. ברקוביץ רח' ינאי 4, טל. 225522-02.
חיפה - טלקאר בע"מ רח' המנינים 53, טל. 515392-04.

א.גלעד ושוח

הלחם
ברגר
נייר

קירן
ויצוד
הנן
דוגלאס דריפוס הייס

אותו
הופקינוס
ננקסטר
נרקו
טיילור

הצגת בכורה עולמית

שבוע 4	"אופיר" - "בן יהודה" תל-אביב	שבוע 3	"אמפי" - חיפה
שבוע 4	"אורן" - "אשל" באר-שבע	שבוע 2	"רמה" רמת-גן
שבוע 2	"עמאות" בתים	שבוע 2	"שרון" נתניה
שבוע 2	"דוד" הרצליה	שבוע 2	"מאור" אשקלון
שבוע 2	"היכל" פתח-תקווה	שבוע 2	"חן" כפר-סבא
שבוע 2	"אשדוד" - אשדוד	שבוע 2	"תרבות" - לוד